

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592799552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

«Og i en Kjortel som af Lyset spunden
Saa jeg en Kvinde, da mit Blik sig hæved,
Og skjøndt det var saa længe, længe siden
Mig hendes Nærhed havde gennembævet,
Fornam min Sjæl – thi Oiets Hjælp var liden –
Alt ved en lønlig Kraft, som hun udsendte,
Min gamle Kjærlighed, urørt af Tiden,
Saasnart mit Aasyn ramtes, og jeg kjendte
Den høie Kraft, der havde gennemrystet
Mig, førend mine Barndomsaar var endte.»

Jeg bruger for at fastholde dette Øieblik den store Digers Ord, fordi min ringere Natur ikke kunde frembringe lignende; men jeg har hertil den Berettigelse, at Himlen i sin Naade har givet mig at opleve noget ligesaa Høitideligt som han, at see paa en Kvinde med samme Ærefrygt og samme Henrykkelse. Ogsaa Dantes Beatrice var gift, og hvilken Synd det end er at begjære en anden Mands Hustru, saa have Menneskene dog til alle Tider ikke blot undskyldt, men beundret ham, der tog sin Næstes Hustru til at være sin Sjæls Opløftelse og Frelse.

Jeg veed ikke, om der gennem mit Sind gik en kort Mismodighed ved at huske, at hun var en Andens. Jeg troer det ikke, der blev ikke Tid dertil; thi det Vidunderlige, som syntes mig at være i Tilfældet, og hendes egen Hilsen til mig tog strax Magten over mig. Ja, hvilken foranderlig Hilsen, saa forskjellig fra den kunstlede Damepynt og det kunstlede Selskabsliv, saa simpel og venlig, saa barnlig-tillidsfuld og glad – hvor den Stemme klang, skjøndt saa dæmpet! For hende syntes ikke at være gaaet nogen Tid hen, siden vi saaes i hendes Faders Have, og paa det Punkt, hvor hendes Tanke befandt sig, blev mit Hjerte magisk staaende fast.

Dersom jeg var en af Himlens Udvalgte – hvad der vilde være en Formastelse af mig at tænke –; men dersom jeg var, og dersom jeg havde været sendt ned paa Jorden for at smage dens Sødme og Lyksalighed og aflægge Beretning derom ved min Tilbagekomst, saa kunde der, saavidt min Phantasi naaer, ikke være givet mig Mere end i hint Øieblik, og skjøndt jeg i dette samme Øieblik begynde at leve (thi alt Forangaende af min Tilværelse synes mig nu kun en Livets Indledning), saa staaer dog hint Moment og dets nærmeste Eftertid,